

Conte: ERA TENNISTA

La cua de l'atur era llarga; però jo tenia molt temps. Molt. Va arribar el meu torn, la funcionària estava de perfil i escrivia. El seu ordinador mostrava un fons d'escriptori amb la foto d'un nen ros.

Va girar la cara. “Què desitja?”, em va dir. “És el teu fill?, li vaig preguntar sense desviar la mirada de la pantalla. El seu rostre es va suavitzar, els ulls se li van allargar i vaig intuir en ella un cert somriure. Em sonava la seva cara, les seves cames primes, les seves ulleres dels cinquanta. “Si, és el meu fill, juga al tennis, és molt bo, com el seu pare”, va contestar. “I tu? També jugues a tennis?”, vaig agregar. “Sí”, va dir com avergonyida.

De sobte vaig recordar de què la coneixia. Sí. Fa un temps anàvem al mateix gimnàs. Llavors els seus cabells eren més llarg i llisos, ara porta un tall de l'estil d'Audrey Hepburn a “Two for the Road”: curt amb patilles i un color molt fosc. Era l'única dona de la meva classe de gimnàstica que vestia faldilla de tennis. No malles ajustades ni *shorts*, com la resta. Després de les classes s'asseia a la cafeteria de cara a les pistes de pàdel. Jo la mirava a ella i ella mirava a algú, possiblement al seu marit, o no mirava a ningú. Maig ho vaig arribar a saber

Era ella, sens dubte.

Vam resoldre ràpidament els tràmits i, abans d'anar-me'n li vaig preguntar: “On jugues?”. “En diverses pistes però sempre de terra batuda. “I això?” Li vaig preguntar. El joc a la terra és més lent que en ciment, pots patinar... com si ballessis”, em va dir. Es va quedar quieta uns instants mirant-me. La vaig imaginar derrapant a la terra. Per la seva manera de parlar, pels seus gestos, per com em mirava em va semblar que m'havia reconegut però no m'ho va dir, ni jo tampoc no vaig afegir res més. Em vaig posar un punt nerviós i en sortir per la porta vaig decidir que l'endemà, amb qualsevol excusa, tornaria.

A la tarda la van matar. Algú la va degollar i després li va destrossar el cap.

No van poder localitzar el seu marit. Havia desaparegut i s'havia emportat el nen.

L'endemà quan vaig tornar a l'oficina d'ocupació em va estranyar no veure-la. Aleshores no en sabia res del que havia passat . La noia que

estava en el seu lloc estava contemplant alguna cosa a l'ordinador. Era un poema. Jo estava allà dempeus esperant ser atès i ella estava absorta mirant la pantalla. No m'importava. Vaig poder llegir una mica. El primer vers deia: "No crec que arribi mai a conèixer els límits del meu odi". El segon deia: "T'odio; m'odio". Ho havia escrit ella o ja estava escrit d'abans? De seguida que se n'adonà de la meva presència va a passar a la pantalla amb la foto del nen.

Em va atendre somrient. "Sí? Que desitja?" El seus cabells eren exactes als que portava ella quan fèiem gimnàstica junts (en aquell moment encara no sabia el seu nom). Somreia igual, portava un polo Lacoste i una mini falda. Tot plegat semblava més un deliri que una oficina. "No hi és ella? No sé com es diu", li vaig dir. "Jo tampoc", va dir i es va posar a riure. "M'han dit que ahir va morir", així talment m'ho va dir, res que l'haguessin assassinada. "Què?". En sentir allò no vaig poder esbrinar si formava part d'un malson. La cara, els ulls i la boca d'aquella noia va semblar que creixien. El seu riure va augmentar. Em va recordar una escena d'una pel·lícula d'un director japonès, Takano o Kitano, no ho tinc clar, on un tipus en primer pla comença a riure. Riu i riu amb descontrol. De sobte es clava un tret al cap. Mentre riu una bala li travessa las dues temples i la sang taca la pantalla. Ho recordo així encara que els detalls pot ser que siguin uns altres.

No vaig preguntar res més, me'n vaig anar. Vaig sortir de l'oficina d'ocupació pensant que allò ni era veritat, ni era un somni i que la funcionària amb qui havia parlat era en realitat ella, la tennista del dia anterior, en una mena de dimensió paral·lela amb la foto del seu fill en el monitor.

Però no. Els periòdics, Internet, la gent dels bars ho van confirmar tot. El coll seccionat, el cap destrossat, el marit i el fill desapareguts, alguns van esmentar que al lloc del crim havia aparegut una raqueta de tennis sense empremtes tacada de sang. Ella es deia Pilar.

Ni el nen ni el marit van aparèixer. I amb el temps tot es va oblidar. Però Pilar va entrar en el meu cap.

En aquell temps el món, el meu món, era un desert sense sentit i potser sense fi. No treballava. No feia res. Buscava la pobresa i la maldat i tal vegada una mena de perdó sense saber que els estava buscant. Perdó o redempció, jo què sé: buscava.

I vaig decidir començar un camí que jo sabia absurd i que ara crec que era tan absurd com inevitable. Un camí que aviat es va convertir en un error. Un error, dins del qual encara avui em trobo i del que depenc. Un error que vaig construir per poder perseguir-la. A ella a la Pilar. La perseguia, la persegueixo encara per les pistes de terra batuda on crec que un dia la podré veure o imaginar que la veig ballar mentre colpeja suaument la bola en una volea baixa de revés.

No només anava rere ella. També volia trobar un fantasma. El fantasma que havia esborrat les empremtes d'aquella raqueta sagnant. M'asseia per les tribunes. Escrutava els jutges de cadira. Rondava pels vestuaris. Inspeccionava els aparcaments. Al principi anava sol. Més tard, com en tantes cançons i tantes pel·lícules, vaig començar a fer-ho amb un punyal a la butxaca.

Tomàs Cerdà Martorell

Era tennista

1r premi Prosa

Adults